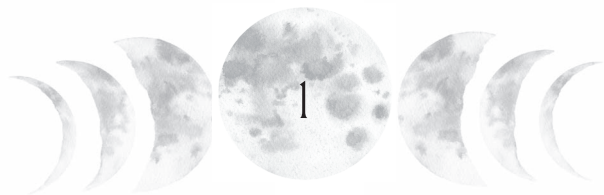

L.K. STEVEN

Turncloak

XANDER

Achttwintig jaar geleden

Er lag een baby tussen de wortels van een knoestige wyrmboom, ingebakerd in een donkerblauwe doek, bij de enkels samengebonden met boeien van deminiet. Hij hilde niet, maar liet wel een soort wanhoop klinken die uit zijn merg leek te komen, op een frequentie waar alle fauna in de buurt tam van werd, melancholiek. Aan de hemel stond trots een wassende rode maan, als de moeder van alles, maar zelfs zij kon hem niet redden.

Er was iets heel erg mis met de baby, maar dat begreep hij zelf nog niet. Hij dacht alleen aan de knagende honger in zijn kleine buikje en aan de twee bedroefde gezichten die hem nog maar een paar uur geleden in het Havenwoud achtergelaten hadden. Hij beschikte nog niet over de woorden voor deze mensen – papa, mama – maar hij associeerde ze met veiligheid, met troost. Zijn hartje klopte met een tastbaar verlangen naar het vertrouwde geluid van hun stemmen.

Hij had het ook heel, heel erg koud.

De winter had zijn klauwen aangescherpt en zou die al snel in zijn vlees slaan.

Toen verschenen er twee magere figuren op de open plek die fel aan het discussiëren waren over kwesties die de baby boven de pet gingen. Hij probeerde te krijsen, maar zijn keeltje was zo droog dat er geen geluid uit kwam. Scharlakenrode mantels zwierden over de bosgrond en de figuren waren al bijna weer verdwenen. Ze hadden het kleine, uitgehongerde bundeltje niet opgemerkt.

De angst schoot door de baby heen als een pijl, zo scherp dat het een vaag, bibberend kreetje bij hem losmaakte.

De figuren in rood draaiden zich met een ruk om.

De mannelijke magiër maakte een gesmoord geluid en beende toen op het kindje af, dringend en vol vrees. Er werd een vriendelijke hand op het hoofdje van de baby gelegd om zijn temperatuur te

controleren en twee vingers voelden aan de ooit zo mollige polsjes. De vrouwelijke magiër bleef op een afstandje staan, alsof ze het gevoel had dat dit een val was. Toen de man de deminieten boeien los wilde maken, mompelde ze zachtjes een waarschuwing.

De mannelijke magiër wuifde haar bezwaar weg en het wrede deminiet viel los van de enkeltjes van het kind. De man pakte de ingebakerde bedreiging op en drukte hem tegen zijn brede, veilige borst. Er begon weer wat gevoel door de baby te stromen, warmte, pijn en wanhoop, en de dierlijke behoefte aan liefde.

Red me, dacht de baby. Het waren niet zozeer woorden als wel een soort oersmeekbede.

En dus, omdat de baby het van ze had geëist, redden de magiërs hem.

Zijn hart een open graf

Het lijk van de Bloodmoonbaas zweefde in de lucht naast zijn gebroken zoon.

De duisternis hing als een lijkwade over het Havenwoud, rook kringelde als linten door de boomkruinen, sterren glommen bleek zilvergoud als vonkend as. Twijgen braken onder haastige laarzen toen de Bloodmoons die het hadden overleefd vluchtten naar de *portari*-poort. Rasso, de vaalwolf met de lichte vacht, draafde spectraal mee naast zijn meester.

Levan Celadon hield zijn vader in de lucht met een levitatiespreuk en manoeuvreerde het lichaam zo langs smalle wyrmboomstammen en over slonzige konijnenburchten. Het dichte woud gonsde en galmde van het bezeten ademen, de onuitgesproken woorden. Het voelde alsof ze door de ingewanden van een of ander eeuwenoud beest liepen, donker en pulserend en vreemd.

Saffron beende mee naast Levan, onregelmatig hijgend, zonder een woord, niet één, want wat kon ze ook zeggen?

Ze was een Turncloak.

Een Silvercloak in scharlakenrood.

Oké, ze had voor hem gekozen toen het erop aankwam. Maar toch was zijn vader gedood. En dat kwam door haar verraad, want zij had de Bloodmoons in deze val gelokt in de hoop hen daarmee op de knieën te krijgen.

En toen, op het allerlaatste moment...

Toen had ze de tijd herschreven. Hij herkende de tekenen meteen.

Zijn longen waren als gebalde vuisten, zijn hart een open graf.

Silver had hem verraden en zijn vader was dood.

Levans leven rolde aan alle kanten van hem weg, de pijnlijke schildering van zijn verleden, de niet te bevatten eindeloosheid van zijn toekomst als wees. De enige dingen die zijn hoofd bij het heden

hielden, waren de eerstvolgende stappen die hij moest nemen, was de ascenieten crypte waarin zijn moeder lag. Hij moest Lyrian naar die crypte zien te krijgen. Hem goed zien te houden, totdat hij een andere necromant had gevonden om allebei zijn ouders uit de dood te doen herrijzen.

Dat Levan zo kapot was van de dood van zijn vader was op zich wonderlijk. Ze hadden zo lang zo hevig gebotst, als staal op steen. En toch, na alles wat de dode Bloodmoonbaas zijn zoon had aangedaan, de martelingen en het brandmerken, hoe hij hem van een jongen in een monster had veranderd...

Niet denken. Niet rouwen. Alleen doen.

Het kostte zowel een handvol seconden als een eindeloze eeuwigheid om bij de *portari*-poort te komen. Op de open plek lag het bouwwerk er glimmend bij, uit marmerachtig asceniet gehouwen axelmerries in vier bogen, de zacht stralende magie die van binnen uit naar buiten stroomde, als maanlicht over kolkende mist. Deze specifieke poort was de plek van Levans vreselijkste jeugdherinneringen, de poort waardoor zijn moeders lijk was teruggekeerd naar het Havenwoud, de poort waar zijn leven uiteengevallen was in een ervoor en een erna.

Levan gebaarde zijn nog overgebleven magiërs een voor een de poort door, tot alleen de Turncloak nog over was.

‘Levan,’ fluisterde Saffron. Haar stem brak op zijn naam, als een bot.

Met trillende handen klemde Levan zijn kiezen op elkaar en meed haar blik.

‘Later.’

Weer terug in het landhuis van de Bloodmoons was er iets wat niet klopte.

De roodmantels hadden zich verschanst in de roomstenen zaal waar hun niet-geregistreerde *portari*-poort op uitkwam, met getrokken toverstokken en betrokken gezichten. De lucht was geladen, er knetterde iets, er gonsde iets, als de nasleep van duizend overlappende betoveringen. Het stonk er naar rook en as en iets zo zoet

als honing. Rasso's witte nekharen stonden overeind en hij gromde zacht en hees.

Levans kaak was als graniet, zo hard gespannen, toen hij onder de bogen door kwam, met een hand om het heft van zijn toverstok, de andere op de zwevende schouder van zijn dode vader. 'Wat is er aan de hand?'

'Dat weten we niet,' mompelde Castian, wier aderen zwart zagen van de loxlok. 'We wachten uw bevel af.'

Uw bevel.

Pas nu bedacht Levan zich dat hij de nieuwe Bloodmoonbaas was.

De troonopvolger. Een titel die hij nooit had willen hebben. Tot nu toe had hij zijn leven gewijd aan het opnieuw op de troon krijgen van zijn moeder, want dat was haar geboorterecht. Hij wilde zelf helemaal niet regeren, op geen enkele manier. Maar nu was ze er niet meer, en zijn vader ook niet, en dus ging het recht over op hem als een vervloekt erfstuk.

De overgang zou verre van vlekkeloos verlopen. In theorie zouden de roodmantels Levan zonder meer gehoorzamen dankzij hun loyaliteitsbrandmerk, een lelijke, verkoolde korst op al hun harten, verzegeld met magie die hen zou doden zodra ze de Bloodmoons zouden verraden.

Behalve Saffron. De enige magiër ter wereld die immuun was voor welke magie dan ook.

Alle magie... behalve die van hem.

Levan verstevigde zijn greep op zijn olmenhouten stok, liet toen zijn vaders lijk zakken tot op de leistenen vloer en hief vervolgens de levitatie spreuk op. 'Segal, wacht hier bij het lichaam.' De magiër en rechterhand van de Bloodmoonbaas was van zijn magie beroofd toen hij door een necromant uit de dood was gewekt, en dus had je helemaal niets meer aan hem in een toverstokkengevecht. 'De rest, op je post. We bewegen als één man.'

Met zijn scharlakenrode mantel om zijn enkels geplooid besteeg Levan de roomstenen trap, slikte zijn bittere angst weg en trok de deur open.

In de gang was de lading die in de lucht hing nog duizend keer

sterker. De geur van verbrande honing was zo intens dat die een waas achterliet op zijn tong. Rasso's gegrom zwol aan. Levan beende over de donkerrode loper met zijn magische handlangers in zijn kielzog als een schaduw in mensenvorm.

Ze haastten zich naar de grote zaal van het landhuis, via druk bewerkte zwarte marmeren trappen en langs roomstenen muren, waarop fresco's van drakengevechten prijken, door verlaten en stille gangetjes. De microbiële sensatie die Levan had gevoeld in het Havenwoud – dat gevoel dat hij door de ingewanden van een eeuwenoud beest liep – werd alleen nog maar heviger.

Al snel vonden ze de bron van het geladen gezoem, het gevoel dat er iets helemaal verkeerd was.

In de grote zaal waren de vergulde kroonluchters op de zwarte marmeren vloer gestort en de kristallen hangers waren in geschaafd ijs veranderd. Lyrians favoriete wandtapijt – een uitbundige afbeelding van de Heiligen tijdens het Eerste Feestmaal – was tot as verbrand, net als de meeste andere schilderijen en muurschilderingen in de enorme zaal. Het cassetteplafond zag zwart van het roet. Een rij primitieve gokmachines uit het allereerste gokhuis waren stukgeslagen en hingen op hun kant. Er lekten oude toverspreuken uit als olie uit een lantaarn.

Maar dat was nog niet het ergste...

Ook de lijken niet, die overal verspreid lagen, al waren die nog zo verschrikkelijk om te zien. Het waren er tientallen, allemaal gehuld in scharlakenrode mantels. De meeste waren bedienden, velen zonder toverstok. Ludders die verslaafd waren geraakt, zich vrijwillig door de oude Bloodmoonbaas hadden laten brandmerken in ruil voor toegang tot loxlok.

Nee, het ergst was het paar witte vleugels dat midden in de zwarte vloer gekerfd was. Het symbool van hun rivaliserende bende, die de Bloodmoons al maandenlang met geweld bestookte.

Onder de overgebleven Bloodmoons brak chaos uit. Rasso sloop hongerig de zaal rond, want verse harten waren zijn lievelingskostje. Castian zakte op haar knieën terwijl anderen jammerden, mompelden, snikten. Ze klampten zich angstig aan elkaar vast nu er niets

meer over was van hun gevoel van veiligheid en geborgenheid. Al dit geweld...

In Levans borst woedde het besef dat hij had gefaald. En het ongelooft.

De Whitewings waren van oudsher een luis in hun pels, ongedierte, maar ze hadden nooit echt een bedreiging gevormd. Deze aanval zou om zoveel redenen onmogelijk moeten zijn geweest. De wachtposten van hun scharlakenrode terrein waren berucht om hun ondoordringbaarheid, aangezien alleen magiërs met een Bloodmoonbrandmerk door mochten. En de enige andere mogelijkheid was een door de Kroon uitgevaardigd huiszoekingsbevel.

Tenzij de wachtposten natuurlijk verlaten waren geweest.

Voor zover Levan wist, waren er een stuk of wat magische dienaars belast met het in stand houden van de verdediging.

Hij pijnigde zijn hersenen, tot het met een misselijkmakende schok tot hem doordrong dat hij die al weken geen van allen meer had gezien. Hadden de Whitewings de spreukwachters al vóór deze grande finale uitgeschakeld? Levan dacht aan de hinderlaag op de Dubiasbaan, een paar weken geleden, hoe totaal onverwacht die toen had geleken. Hij had de drie in witte mantels gehulde magiërs gedood zonder zich serieus af te vragen waarom ze hem eigenlijk hadden aangevallen. Misschien hadden die witten hem aangevallen omdat ze dachten dat hij een wachter was.

Qua emotie was woede een stuk makkelijker om te ondergaan dan verdriet en dus gaf Levan zich daaraan over. Woede om de Whitewings, die Alucia drie jaar geleden hadden gestuurd om zijn hart te breken en die nog steeds met hem speelden. Die kennelijk niet zouden rusten totdat ze alles hadden vernietigd wat hem dierbaar was.

Zoveel doden.

‘Lindelan, Castian, Benvornan, doorzoek het landhuis op achterblijvers.’ Het verbaasde Levan hoe vastberaden zijn stem klonk. Die had niets van de broze furie van zijn vader, zijn spuwende ongeduld. ‘Dat witte tuig is ervandoor, maar voordat we de wachtpostspreuken opnieuw uitspreken moeten jullie ervoor zorgen dat we niemand insluiten.’

De drie magiërs knikten grimmig, terwijl Castian wankel over-eind krabbelde.

Levan voelde Saffrons blik op zich gericht.

Heeft zij dit gedaan, vroeg een lelijk deel van zijn geest, gesmeed door decennia van marteling en verraad. Werkt ze soms niet alleen samen met de Silvercloaks, maar ook met de Whitewings?

Het sloeg natuurlijk nergens op, maar paranoia stroomde als gif door hem heen, koud en donker en tartend.

‘Het eerste wat ons te doen staat is zorgen dat de wachtposten weer bemand worden. Op de lange termijn vinden we wel weer een zwik verslaafden die hun bronnen willen doneren in ruil voor toegang tot het zwarte, maar voorlopig verlaat niemand van ons het terrein. Niet nu de Whitewings op de loer liggen. Zes van jullie zullen in de tussentijd jullie magie inleveren. Als niemand zich vrijwillig aanbiedt, trek ik wel namen uit een of andere vervloekte hoed.’

Nog meer gemompel, nu met een ontevreden ondertoon, een groeiende razernij.

‘Wat je net zei, dat je niet wilt dat we het terrein verlaten...’ begon Benvornan, een slungelige magiër met een haakneus die Levan nooit had gemogen. Hij had altijd een verrotte grijns op zijn gezicht.

‘We moeten ons hergroeperen, ons versterken. Onze doden begraven en dan terugslaan.’ Levan keek naar het dichtstbijzijnde lijk van een jonge, mooie dienstmeid met een romige Bellandrische huid en donkere aderen die als spinnenwebben over haar slanke keel liepen. Hij voelde een kinderachtig soort afschuw. ‘Maar voorlopig leg ik inderdaad aan iedereen een avondklok op.’

Hierop barstte het sluimerende ongenoegen los, als een vlam die gemorste *bivkar* doet oplaaien. Alles in Levan verkrampde bij het geluid, bij het gevoel dat de controle hem aan het ontglippen was.

Wat zou zijn vader doen op een moment als dit?

Nou, zijn vader was gek, dus hij zou waarschijnlijk een van hen vermoorden om de rest in het gareel te krijgen. Maar hun aantal was al geslonken, en Levan had zo veel mogelijk magiërs nodig om de wachtposten te herstellen.

‘Je hebt je orders, of je die nu leuk vindt of niet.’ Hij verhief zijn

stem boven het lawaai zonder er enig vuur in te laten doorklinken. 'Als je ze niet uitvoert, is dat een schending van het brandmerk, en een schending van het brandmerk betekent een wisse dood.' Hij zwaaide met zijn gouden hand door de zaal. 'Ruim deze puinhoop op. We gaan pas slapen als elk spoor van de aanval van de Whitewings is weggeveegd en de wachtposten weer staan.'

Saffron keek hem vragend aan, alsof ze wilde zeggen: en ik dan?

Hij werd kwaad om die blik van ongeloof, die veronderstelling dat ze boven de rest verheven was omdat ze zich met trucage in zijn bed had weten te wurmen. In veel opzichten had ze gelijk. Ze was ook echt anders. En dus moest hij met haar anders omspringen.

'Killoran. Kom mee.'

Hij liep de brede ascenieten trap op, zonder achterom te kijken. Hij wist dat Saffron hem zou volgen. De rest van de roodmantels mochten niet doorhebben hoe het zat, met haar, en dat betekende dat ze moest doen alsof het brandmerk op haar hetzelfde effect had als op hen.

Rasso trippelde achter haar aan, gespannen en op zijn hoede. Het irriteerde Levan dat het dier naast die verraadster liep in plaats van naast hem. De vaalwolf was altijd al dol op haar geweest en Levan begreep nu eindelijk waarom: omdat de vaalwolf historisch gezien bondgenoten van de Timeweavers waren.

Ze liepen door in gespannen stilte en Levans zwaar getrainde lichaam trilde van paranoia: het gevoel dat ze een dolk in zijn borst zou steken en weg zou rennen, de angst dat er om elke hoek nog Whitewings op de loer zouden liggen. De misselijkmakende stank kleefde aan zijn mantel: de verbrande honinglucht, scherpe rook, het luchtwapen dat de Silvercloaks in het bos hadden ingezet. Hij voelde zich smerig, overmand, bijna gek van het verlangen om het allemaal weg te wassen.

Maar eerst moest hij háár aanpakken.

Saffron Killoran was een kankergezwel voor de Bloodmoons, een kwaadaardige zwarte tumor waarvan de wortels zich met de minuut dieper en breder verspreidden.

Het was tijd om haar weg te snijden.

‘Waar gaan we naartoe?’ vroeg ze uiteindelijk.

Hij zei niets.

Die bruine ogen, groot en glanzend als die van een ree, keken hem smekend aan.

Ze sloegen een laatste, vertrouwde hoek om, op weg naar de cel waar Leván zelf nog geen week eerder opgesloten had gezeten.

‘Nee,’ fluisterde Saffron.

Rasso slaakte een vreemde kreet die het midden hield tussen een grom en een jank, een geluid van verwarring en beschermingsdrang, terwijl zijn blik heen en weer schoot tussen de twee magiërs van wie hij het meest hield.

Saff draaide zich om in een poging te vluchten. Leváns hand trilde, alsof hij haar bij de pols wilde grijpen, en zijn dijen spanden zich alsof hij haar tegen de grond wilde werken, maar dat was niet nodig. Dat was nooit nodig geweest.

Volg me, dacht hij.

En dus, omdat de Bloodmoonbaas het had bevolen, volgde ze hem.